

“Trịnh Hàn Thư!!” Tôi hét lên rõ to trong lúc đang mặc quần áo vào.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Hàn Thư vào phòng, nụ cười trên mặt hẳn thực đáng ghét, hẳn nhìn tôi rất vui vẻ.

“Anh... Như thế này thì làm sao em đi gặp người khác đây!!” Tôi chỉ vào bốn, năm dấu hôn ở trên cổ mình hỏi hẳn.

“Vây còn chưa đủ đâu.” Hẳn nói xong lại ôm lấy cổ tôi hôn xuống, tôi bực tức dùng sức đánh vào đầu để hẳn tỉnh ra.

“Ngu ngốc!”

Nếu như thời tiết không mát mẻ, thì tôi thật xấu hổ đến mức muốn □hết đi cho rồi. Vì vậy, tôi cầm lấy khăn quàng quần quanh cổ mới có thể miễn cưỡng che lấp mấy vết hôn đó đi.

“Lạnh như vậy hả?” Lúc ra khỏi nhà, Hàn Thư còn cố ý hỏi tôi.

“Hừ!” Tôi không thèm để ý tới hẳn, càng bước nhanh hơn.

Thấy tôi không thèm để ý, hẳn đành phải bước nhanh để đuổi kịp tốc độ của tôi, nịnh nọt đủ điều, sau đó còn nói nhỏ vào tai tôi: “Lần sau anh sẽ lưu lại vết hôn ở nơi nào không thấy là được!”

“Đáng ghét!” Tôi cười cười, ôm cánh tay hẳn cùng nhau đi tới trường.

Nếu có cái gì gọi là trùng hợp, có lẽ chính là việc này đây.

“Đây là thông tin về học đệ của cậu.” Lớp trưởng đưa cho tôi tờ giấy có ghi địa chỉ và số điện thoại.

Tôi kinh ngạc nhìn vào tờ giấy có ghi chữ: “Trần Gia Nghiệp.”

Giữa trưa, Hàn Thư bị bạn học kéo tới đội bóng để xem mọi người luyện tập. Tôi tìm Trần Gia Nghiệp ăn cơm:

“Thật khéo nhỉ.”

“Chúng ta xem như cũng có duyên.” Hẳn cười.

“Ừ.”

“Bạn trai cậu đâu?”

“À! Cậu ấy đi xem đội bóng luyện tập rồi, trước kia cậu ấy cũng có tham gia vào đội bóng, tôi nghĩ chắc hẳn chuyến này cậu ấy cũng định gia nhập đội.” Tôi mỉm cười trả lời.

“Cậu ta tính tình không tốt hả? Nếu không thì sao ngày hôm qua lại hung dữ như vậy chứ?”

Hẳn dường như tò mò nguyên nhân vì sao Hàn Thư lại cư xử thế. Kỳ thật với tính cách của Hàn Thư, nếu như nói hẳn là đứa trẻ ngoan được dạy bảo tốt, thì hẳn sẽ chẳng mấy người tin. Hơn nữa, lúc nào điệu bộ của hẳn cũng là một dạng bất cần, chẳng trách Trần Gia Nghiệp lại nghĩ vậy.

“Hôm qua tâm trạng cậu ấy không được tốt.” Tôi xấu hổ giải thích giùm Hàn Thư.

“Tình cảm của cậu với cậu ta có tốt không?”

“Cũng tốt.” Tôi cười trả lời.

“Cậu ta cùng lớp với cậu sao?”

“Cậu ấy nhỏ hơn chúng ta một tuổi, học cùng ngành với tớ.”

"Cậu ta nhìn vậy mà lại nhỏ tuổi hơn sao? Vậy hai người về sau mà ở chung một chỗ, không phải cậu ta sẽ ngày càng có giá ư?" Trần Gia Nghiệp kinh ngạc nói.

"Ừ." Tôi lại xấu hổ mà cười trừ, không biết Trần Gia Nghiệp nghĩ như thế nào, có hay không nghĩ rằng tôi đi câu dẫn Hàn Thư nhỉ? Tôi tiện tay kéo kéo khăn quàng cổ, có chút xấu hổ khi thấy Trần Gia Nghiệp đang cười khúc khích.

"Hai người...?" Trần Gia Nghiệp nhìn vào cổ của tôi đột nhiên ngẩn người.

Tôi đột nhiên nhớ tới mấy dấu hôn trên cổ, lại kéo khăn quàng cổ, thật xui xẻo mà!

"Hai người tình cảm thật tốt, đáng lẽ tớ nên sớm nói là tớ thích cậu." Hần cúi đầu nói, tôi cũng không thấy được nét mặt của hắn thế nào.

"Kỳ thật thì tớ cũng từng quý mến cậu, nhưng hiện tại anh ấy mới là người mà tớ yêu." Tôi sợ hắn buồn, nên nói vậy. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi hẹn hắn, tranh thủ thời gian mà giải quyết chuyện này, cũng làm cho Hàn Thư sau này không phải ghen tuông như vậy nữa.

"Không phải là đang an ủi tớ đó chứ?" Hần đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười.

"Không phải vậy! Chỉ là khi đó tớ không có gan tỏ tình với cậu mà thôi." Cái này gọi là không có duyên phận đây mà!

"Ừm. Chúc hai người hạnh phúc." Hần nhìn tôi chăm chú nói.

"Vậy sau này không cần phải xấu hổ nữa nhé! Dù sao cậu cũng là đàn em của tớ, tớ sẽ xem cậu như bạn tốt." Tôi rất lo lắng vì chuyện này mà đánh mất tình bạn với Trần Gia Nghiệp.

"Không thành vấn đề."

"Vậy là tốt rồi."

"Lúc trưa em đi ăn cơm với ai vậy?" Hàn Thư đang xem TV thì đột nhiên hỏi tôi.

"Ừm, nhưng mà anh không được tức giận đó." Tôi cúi đầu nói.

"Khó có thể đảm bảo được." Hần nghe tôi nói vậy, liền tắt TV rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Là Trần Gia Nghiệp, vì cậu ấy là học đệ của em mà." Tôi ấp úng nói, cũng đoán được Hàn Thư sẽ tức giận.

"Trùng hợp vậy sao?" Hàn Thư nở nụ cười.

"Em cũng đâu có muốn cậu ấy trở thành học đệ của em đâu, hơn nữa em cũng không ngờ cậu ấy và em học chung ngành."

"Anh biết rõ là em không biết." Hần ôm ta, cười nói. Sau đó lại hỏi: "Thế cậu ta có nói cho em biết lí do vì sao lại thi lại không?"

"Cậu ấy bảo năm đó thi không tốt."

"À?" Hàn Thư nhíu mày, rồi nói với tôi một cách thận trọng: "Em tạm thời đừng có tiếp xúc nhiều với anh ta, tốt nhất là đừng tiếp xúc gì cả."

"Cái này thì em không thể đồng ý với anh được, anh không được ăn dấm lung tung như thế." Tôi rất kiên trì nhìn hắn nói.

"Anh biết em sẽ không đồng ý, nhưng mà anh lo lắng cho em đó." Hần đột nhiên hôn tôi rồi nói.

“Em nói muốn cùng cậu ấy làm bạn, nếu bây giờ tự nhiên lại giữ khoảng cách với cậu ấy thì càng kỳ quái.” Hấn là sợ tôi vì không để phòng Trần Gia Nghiệp mà xảy ra chuyện, chỉ là tôi cảm thấy Trần Gia Nghiệp là người tốt.

“Đồng ý với anh, cẩn thận một chút, không được đi ra ngoài một mình với cậu ta.” Hấn nhìn tôi lo lắng nói, sau đó lại hôn tiếp tục hôn tôi.

“Được rồi! Em sẽ không cùng cậu ấy ra ngoài một mình đâu!” Tôi cười, hôn đáp trả lại.

Không nghĩ tới chỉ mới qua hai ngày sau khi Hàn Thư lên tiếng cảnh cáo, tôi lại phản bội lời hứa của mình.

...

“Doãn Huyền.” Tôi nghe điện thoại, là cuộc gọi từ Trần Gia Nghiệp.

“Có chuyện gì vậy?”

“Việc đó... Tớ hiện đang cùng bạn gái đi ăn ở ngoài, nhưng lại quên đem theo ví tiền, liệu tớ có thể mượn tiền của cậu được hay không?” Giọng hấn nghe ra có phần bất đắc dĩ.

Đi cùng bạn gái sao? Cũng nhanh thật đó. Mới cách đây không lâu còn nói thích tôi mà.

“Vậy bạn gái cậu cũng không đem theo tiền sao?”

“Cô ấy có việc nên đi trước rồi. Thật sự là không cố ý đâu!”

“Được rồi, vậy chờ tớ một chút, cậu đang ở đâu.” Nghĩ một hồi, tôi cũng quyết định đi giúp hấn lần này.

“Thật xin lỗi, đã mượn như vậy còn gọi cậu ra ngoài thế này.” Hấn áy náy nhìn tôi.

“Không có chuyện gì! Tớ cũng không có ngủ sớm!” Tôi cười trả lời hấn.

“Việc vừa nãy thật ngại quá.” Hấn cười cười, gió đêm thổi qua người hấn mang đến mùi hương nhàn nhạt, tôi mới phát hiện ra đây từng là mùi thơm làm tôi mê muội một thời, hiện tại cũng chỉ cảm thấy vô cùng bình thường.

Tôi thật sự không thích hấn.

“Kết giao bạn gái? Cũng nhanh thật đó.”

“Ừ, bởi vì người trong lòng tôi đã có bạn trai rồi.” Hấn nhìn tôi chăm chú nói.

“À? Việc học gần đây của cậu không gặp vấn đề gì cả chứ?” Tôi tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác, sau đó lại tiếp tục đi.

“Không có.”

Đột nhiên, điện thoại của tôi vàng lên, “Em mau về cho anh! Đã mượn như vậy mà không ở nhà, em làm anh lo lắng [hết đi được!” Vừa nghe điện thoại là giọng hét của Hàn Thư ở đầu bên kia truyền đến.

“Được rồi.”

“Người nhà gọi cậu về hả?”

“Ừm.” Tôi vốn định nói với hấn đó là Hàn Thư, nhưng quan hệ giữa tôi và Hàn Thư rất khó nói rõ, sẽ chỉ khiến Trần Gia Nghiệp nghĩ rằng tôi là nữ sinh dễ dãi, có thể tùy tiện ở chung với người khác. Nghĩ vậy, tôi thấy tốt nhất vẫn là nên lưu lại ấn tượng tốt thì hơn.

“Vậy về cẩn thận nhé.” Hấn đưa tôi về đến cửa, sau đó mỉm cười vẫy tay tạm biệt.

“Gặp lại sau.”

Vừa về tới nhà, Hàn Thư ngồi ở phòng khác trừng mắt nhìn tôi một cách hung dữ, trên người mồ hôi còn chưa có khô.

“Vừa rồi đi đâu?”

“Lúc này Trần Gia Nghiệp quên đem theo ví tiền, em đi giúp cậu ấy trả tiền.” Tôi thành thực nói với Hàn Thư.

“Hắn không mang ví thì mắc mớ gì tới em hả? Em có biết anh lo lắng nhiều thế nào không?” Hắn tức giận nói.

“Thật xin lỗi! Nhưng mà cậu ấy ăn cơm ở gần đây! Nên em mới nghĩ đi chút sẽ quay lại liền, cũng không thể không giúp người ta được.” Tôi thấy trên người Hàn Thư vẫn mặc đồ của đội bóng, chưa kịp thay ra, trở về nhà liền chạy đi tìm tôi.

“Hừ! Chính em mấy hôm trước đã đồng ý với anh anh, thế mà giờ đã quên hết rồi.”

“Em xin lỗi mà!” Tôi đi về phía hắn, cởi bộ đồ ẩm ướt đầy mùi mồ hôi, sau đó đẩy hắn về phía phòng tắm, nói: “Nhanh tắm rửa đi! Bằng không lại cảm lạnh bây giờ.”

Nói xong liền đi nhanh về phía phòng tắm, sau đó liền muốn chạy trốn trở về phòng.

“Xin lỗi là xong hả?” Hắn tức giận giữ chặt tôi, kéo tôi cùng vào phòng tắm.

“Em xin lỗi! Nhưng nếu như hôm nay em không giúp cậu ta thì cũng không được mà!” Tôi hai tay đặt chống đỡ trên ~~lông~~ ngực phập phồng của hắn, hoàn toàn cảm nhận được hắn tức giận thế nào.

Hắn ôm tôi vào bồn tắm lớn, cùng đứng song song với hắn dưới vòi hoa sen, tùy ý để nước ấm dội xuống cả hai người chúng tôi.

“Là tại em không nhớ kỹ lời của anh.” Hắn tức giận nhìn tôi, sau đó liền cởi áo sơ mi của tôi, dùng sức mà cắn hôn ở trên cổ tôi.

“Đừng như vậy! Nếu là anh thì anh cũng giúp cậu ta thôi mà!” Tôi chỉ muốn nói rõ đúng sai trong chuyện này với hắn.

“Em có phải đã quá tin tưởng tên kia rồi không? Em cùng hắn đã lâu không gặp mặt! Hắn thật sự đáng để em tin nhiệm như vậy sao? Lời nói của anh không lọt tai em sao?” Hắn thoát nhìn thật sự rất tức giận, tôi chỉ tùy ý để hắn cởi toàn bộ quần áo, cùng hắn nhìn nhau.

“Em biết rõ là anh lo lắng, nhưng mà em thấy mình cũng đâu có làm sai.” Hàn Thư có phải chuyện bé xé to không? Đặc biệt là từ sau khi có sự xuất hiện của Trần Gia Nghiệp.

“Dùng lời nói em không nhớ được, vậy thì chỉ còn cách làm thân thể em nhớ kỹ mà thôi.” Hàn Thư đột nhiên dùng sức đẩy tôi hướng vách tường rồi nâng ~~ô~~ tôi lên, sau đó từ phía sau lưng tiến vào, bởi vì không có chút phòng bị nào, cũng chưa kịp ướt át, vì vậy khiến tôi cảm thấy rất đau.

“Hàn Thư! Anh làm em đau.” Tôi giãy dụa muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ghì chặt ở trên tường. Hắn không để ý tới kháng cự của tôi, ra vào hoa ~~huy*~~ của tôi đẩy tức giận, nắm thật chặt eo ~~ô~~ của tôi, dùng sức mà đút vào. Tôi chống hai tay vô lực dựa vào tường, hoàn toàn không cảm thụ được khoái cảm ân ái.

Sau đó, hấn ⅄ất тии.

Khi hấn rời khỏi thân thể của tôi, hấn chỉ lau khô thân thể rồi bước ra khỏi bồn tắm lớn, để tôi vô lực ngồi phịch bên trong. Tôi tức giận không muốn rơi nước mắt, vì hành vi của Hàn Thư khiến tôi có cảm giác mình bị vũ nhục, vì cái gì mà chuyện này lại làm hấn tức tối như vậy chứ? Tôi cũng có quyền kết giao bạn bè, vì cái gì hấn luôn muốn kiểm soát tôi?

Nếu như hấn không xin lỗi, thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

Tôi ngồi ở trong bồn tắm, tùy để nước ấm xối vào người, không có ý định đi ra ngoài đối mặt với Hàn Thư.

Qua thật lâu Hàn Thư mới cầm khăn tắm đi tới, sắc mặt trầm xuống nhìn tôi, ôm tôi từ trong bồn tắm đi ra. Tôi vốn định giẫy dụa, nhưng lại khẽ dựa vào ⅄ợc Hàn Thư, nước mắt không nhịn được liền rơi xuống.

“Thực xin lỗi...” Hấn ôm tôi đến giường của mình, sau đó từ từ xem xét khắp người tôi.

Tôi quay đầu không để ý đến hấn, vẫn một mực rót nước mắt.

“Thôi nào!” Hấn hôn theo từng giọt rơi xuống, mang theo sự dịu dàng mà hồi nãy không hề có.

“Hồi nãy anh rất quá đáng.” Một hồi lâu tôi mới quay lại nhìn hấn.

“Anh biết anh rất quá đáng! Chỉ là anh thật sự lo lắng.”

“Nhưng mà...” Tôi định tiếp tục giải thích, nhưng hấn lại không cho tôi cơ hội nói chuyện, chậm rãi hôn môi tôi.

“Vừa rồi có phải rất đau hay không?” Hấn ôm tôi, sau đó nằm xuống bên cạnh.

“Đau ⅄hế đi được.”

“Thực xin lỗi... Thực sự xin lỗi...” Hấn thì thào, sau đó cọ sát mặt vào tai tôi.

“Tốt hơn rồi!” Tôi lau nước mắt, rồi mỉm cười nhìn hấn. Mỗi lần chứng kiến bộ dạng vô tội của hấn, tôi thật sự không có biện pháp để giận tiếp.

“Anh yêu em.” Sau khi nói xong, hấn kéo chăn rồi ôm tôi thật chặt.

Tôi nằm trong ⅄õng ⅄ợc của hấn chỉ muốn nói là hấn đối với chuyện của Trần Gia Nghiệp quá mức để ý, từ nay về sau tôi sẽ cách xa Trần Gia nghiệp một chút, cho đến khi Hàn Thư có thể làm quen việc này mới thôi.

Nghe thấy hơi thở của Hàn Thư, tôi đột nhiên dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó tả.